

2016. december 16. péntek

Jn 5,33-36

„Jánoshoz fordultatok, s ő tanúságot tett az igazságról. Mindazonáltal nincs szükségem emberek tanúságtételére, csak azért mondom ezeket, hogy üdvözljétek. (János) égő és világító lámpa volt, de csak ideig-óráig akartatok a fényében gyönyörködni. De nekem olyan bizonyágom van, amely felülmúlja Jánosét: tetteim, amelyeknek a végbevitelét az Atya bízta rám. Ezek a tettek, amelyeket végbeviszek, maguk tanúskodnak mellettem, hogy az Atya küldött.”

Bizonyág, misztika, meggyőződés, felelősség.

Ahogy olvasom ezt a szentírási részt - és a környezetét -, a fent leírt fogalmak villantak fel.

Aki megvall engem az emberek előtt, arról én is bizonyágot teszek az Atya előtt - mondja máshol Jézus. Kicsit félünk ettől, mit szólnak az emberek, ha ilyen dolgokról beszélünk? Hogy kerül néha a csizma az asztalra? – gondolhatnánk. Andi néni arra tanított bennünket, hogy minden körülményben találjunk módot, hogy bizonyágot tegyünk.

János misztikus. Nem mindig értjük. Vannak dolgok, amiket nem mindig értünk meg. Kell egy bizonyos állapotba kerülnünk, hogy hasonló hullámhosszon legyünk. Azt gondolom János feltétlenül ilyen. Imádságban, meditációban, elcsendesedésben ráállhatunk a hullámhosszára. Ez feltétlenül misztikus.

„Én és az igazság – ketten legyőzhetetlenek vagyunk” – hallhattam Kovács Lacitól. Hogy a meggyőződésem az igazság, ez remélhető, illetve közösségi létben könnyebben kontrollálható. Ahhoz, hogy valami meggyőződésemmé váljon, a kincset talált ember lelkülete szükséges.

Nyilvánvaló számomra, hogy felelősségem van. Közösségi létünkben testvéreket szeretnénk megnyerni az ügynek. Nem lehetek kérész életű, bár szangvinikus személyiséggel megáldva nem könnyű ezen úrrá lenni. Felelősségem van azokért, akiket útra hívtam. Felelősségem van magamért is. Céljaim keletkeztek: szeretnék jó emberként élni, s majd jó emlékként távozni e világból. Szeretnék hű maradni Mesteremhez.

Vágó Laci, Érd